

Ministerul Justiției
Direcția Generală de Informatică și Comunicare

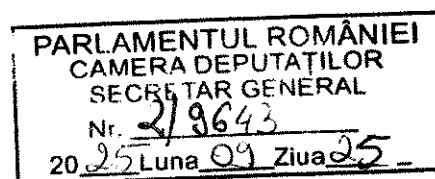
Nr. 7376/2025

23-09-2025

Către: **DOAMNA IOANA BRAN - VOINEA**
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

Ref. la: punctele de vedere ale Guvernului aprobate în ședința Guvernului din data de 18 septembrie 2025

STIMATĂ DOAMNĂ SECRETAR GENERAL,

Vă transmitem, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

1. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea art. 58 din Legea nr. 360/2023 privind sistemul public de pensii (Bp. 26/2025, Plx. 131/2025);*
2. *Proiectul de Lege pentru modificarea Legii nr. 114/2007 privind sprijinul financiar acordat de statul român Schitului românesc „Prodromu”, de la Muntele Athos, Grecia (Bp. 552/2024, Plx. 72/2025);*
3. *Proiectul de Lege privind sprijinul acordat pentru amenajarea unor lăcașe de cult în zone izolate (Bp. 475/2024, Plx. 17/2025);*
4. *Propunerea legislativă privind instituirea zilei de 10 ianuarie ca Zi Națională de comemorare a Bătăliei de la Vaslui (Podul Înalt) (Bp. 140/2025, Plx. 258/2025).*

Cu deosebită considerație,

NINI ȘAPUNARU

SECRETAR DE STAT

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ*, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *proiectul de lege privind sprijinul acordat pentru amenajarea unor lăcașe de cult în zone izolate*, provenit dintr-o propunere legislativă, inițiată de doamna senator PSD Moagher Laura-Mihaela (**Bp. 475/2024, Plx. 17/2025**).

I. Principalele reglementări

Prin proiectul de lege se propune, în esență, reglementarea regimului atribuirii, la cerere, persoanelor din clerul cultelor recunoscute în România, a unei suprafețe de teren din terenurile aflate în domeniul privat al unităților administrative-teritoriale, pentru construirea sau amenajarea unei locuințe, cu destinația de chilie, precum și pentru construcția unui lăcaș de cult.

De asemenea, se propune extinderea scutirilor de la plata impozitelor și taxelor locale pentru persoanele din clerul cultelor recunoscute în România care realizează amenajări de locuințe cu destinație de chilie ori construiesc lăcașuri de cult pe terenuri proprietate privată a unităților administrative-teritoriale, atribuite în mod gratuit acestor persoane.

II. Observații

A. Considerații generale

1. În ceea ce privește constituționalitatea inițiativei legislative semnalăm că, din analiza acesteia, se conturează crearea premiselor unor vicii de neconstituționalitate raportat la următoarele prevederi

constituționale:

- art. 1 alin. (3) și (5) din *Constituție* care consacră *principiul legalității*;

- art. 44 alin. (1) și (2) din *Constituție* prin raportare la art. 53 din *Legea fundamentală* referitor la restrângerea exercițiului dreptului de proprietate privată;

- art. 120 coroborat cu art. 121 din *Constituție* referitor la autonomia locală.

Cu privire la încălcarea *principiului legalității*, semnalăm că demersul legislativ propus este lipsit de claritate și previzibilitate având în vedere că, pe de o parte, se preconizează atribuirea terenurilor în cauză în folosință gratuită, pe durata existenței locuinței proprietate personală ori a lăcașului de cult (art. 1 alin. (2) din inițiativa legislativă), iar, pe de altă parte, se propune ca, după finalizarea construirii locuinței proprietate personală pe terenul atribuit consiliul local, să poată să vândă direct, la solicitarea proprietarului locuinței, terenul respectiv către acesta (art. 8 din inițiativa legislativă).

În conformitate cu prevederile art. 866 din *Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare*, dreptul de folosință gratuită este un drept real corespunzător proprietății publice, pe când proprietății private îi este corespunzător împrumutul de folosință, numit și comodat, și împrumutul de consumație (a se vedea prev. art. 2144 din *Codul civ.*).

Potrivit art. 2146 din *Codul civil* „*Împrumutul de folosință (comodatul) este contractul cu titlu gratuit prin care o parte, numită comodant, remite un bun mobil sau imobil celeilalte părți, numite comodatar, pentru a se folosi de acest bun, cu obligația de a-l restitui după un anumit timp.*”.

Astfel fiind, învederăm că soluția privind vânzarea directă a terenului, proprietate privată a unității-administrative pe care s-a edificat locuința personală ori lăcașul de cult către proprietarul acestora din urmă, nu numai că nu este clară dar și necorelată cu prevederile legale ante-menționate.

Totodată, precizăm că, în conformitate cu prevederile art. 362 alin. (3) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare*, „*Bunurile proprietate privată a unităților administrativ-teritoriale pot fi date în folosință gratuită, pe termen limitat, după caz, instituțiilor publice, persoanelor juridice fără scop lucrativ, care desfășoară activitate de binefacere sau de utilitate publică, ori serviciilor publice.*”.

De asemenea, titlul inițiativei legislative indică în mod clar faptul că legea vizează sprijinul pentru construirea sau amenajarea lăcașelor de cult.

Cu toate acestea, textul propriu-zis al legii are ca obiectiv principal atribuirea de terenuri către persoane din cultele religioase recunoscute pentru construirea unor locuințe personale, chilii, și doar în secundar pentru lăcașe de cult. Acest fapt sugerează că scopul principal al legii nu este cel indicat în titlu, ceea ce constituie o neconcordanță fundamentală care compromite legitimitatea întregii inițiative legislative.

În acest context, învederăm faptul că inițiativa legislativă prezintă unele neclarități și în ceea ce privește trimiterile la „*prevederile Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții*”, din cuprinsul art. 6 alin. (1) și art. 11.

În plus, este neclară trimiterea la „*condițiile Legii locuinței nr. 114/1996*”, în ceea ce privește beneficierea de credite de către persoanele care construiesc locuințe proprietate personală pe terenul atribuit în baza prezentei legi, din cuprinsul art. 7 alin. (1).

Apoi, învederăm că nu se înțelege cu claritate modalitatea de aplicare a soluțiilor propuse raportat la stabilirea u.a.t.-urilor responsabile în cauză, având în vedere că, deși la art. 1 alin. (1) se face referire la amplasarea construcțiilor în cauză „*în zone izolate, situate în afara zonei locuite a respectivei localități*”, din art. 4 alin. (1) rezultă că cererea pentru atribuirea terenului pe care se vor edifica construcțiile în cauză se depune inclusiv la consiliul local al „*sectorului municipiului București*”, nefiind clar care ar putea fi zonele izolate, situate în afara zonei locuite a acestei unități administrativ-teritoriale în sensul prezentei legi.

De asemenea, apreciem că sunt neclare și măsurile de la art. 1 alin. (3), referitoare la criteriile pe baza cărora urmează să se stabilească ordinea de prioritate în care se vor atribui terenurile în cauză.

Tot așa, apreciem că și măsurile de la art. 3 alin. (2), referitoare la criteriile suplimentare față de cele menționate anterior, pe baza cărora se vor atribui terenurile disponibile, sunt lipsite de claritate.

Astfel, nu se înțelege necesitatea instituirii unor categorii distincte de criterii, respectiv, „*criterii suplimentare*” față de cele inițiale, în loc să se aibă în vedere emiterea unor criterii complexe care să reglementeze toate aspectele legate de modalitatea prin care se atribuie terenurile respective, prin ce act vor fi aprobate criteriile suplimentare și care sunt termenele în care vor fi aprobate atât criteriile inițiale, cât și cele suplimentare.

2. Apreciem că ar fi trebuit ca, la nivel primar, să se stabilească criteriile minimale care să conțină elementele principale ce urmează a fi detaliate prin actele de punere în aplicare, pentru a se asigura, astfel, previzibilitatea soluției propuse și, mai ales, pentru a se evita a se aduce

atingere *principiului ierarhiei actelor normative*¹ prin reglementarea printr-un act administrativ al autorității publice locale a unor posibile aspecte de nivel primar, precum și a existenței riscului ca fiecare Consiliu local să stabilească propriile criterii, dându-se, astfel, naștere la o practică neunitară.

Arătăm, în acest sens, că este necesar ca nivelul primar al legislației să asigure claritate și precizie, astfel încât drepturile subiectelor asupra cărora se vor aplica normele să fie garantat. În caz contrar, se poate pune în discuție afectarea *principiului legalității* prevăzut la art. 1 alin (5) din *Constituție*, precum și garantarea accesului liber la justiție conform art. 21 și art. 52² din *Constituție*.

De asemenea, semnalăm și faptul că din cuprinsul art. 1 alin. (1) din inițiativa legislativă nu rezultă cu claritate referirea la „*coproprietate*” a construcției „*lăcaș de cult*”, care va fi construită pe terenul atribuit în folosință în sensul prezentei legi.

În plus, din forma propusă a art. 9 din inițiativa legislativă nu se înțelege ce anume cuprind normele metodologice de aplicare a prezentei legi, care urmează să fie elaborate de către Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației în termen de două luni de la publicarea acestei legi în Monitorul Oficial, precum și prin ce act vor fi aprobate.

Având în vedere faptul că prevederile propuse prin această inițiativă legislativă contravin dispozițiilor *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019*, considerăm că Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației nu are competența de a elabora normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Totodată, semnalăm că termenul de la art. 9, ante-menționat, nu este corelat cu termenul de intrare în vigoare a prezentei legi, respectiv, 6 luni de la publicarea acesteia în Monitorul Oficial al României, Partea I.

3. Totodată, obiectul de reglementare al inițiativei legislative este contrar prevederilor art. 27 alin. (1) din *Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor*, potrivit căroră „*Culte recunoscute și unitățile lor de cult pot avea și dobândi, în proprietate sau în administrare, bunuri mobile și imobile, asupra cărora pot dispune în conformitate cu statutele proprii.*”.

Mai mult, potrivit art. 1 din *Legea nr. 239/2007 privind reglementarea regimului juridic al unor bunuri imobile aflate în folosința unităților de cult* “ (1) *Imobilele aflate în proprietatea statului ori a*

¹ În acest sens, invocăm Decizia CCR nr. 16/2022

² ... În vederea asigurării respectării garanțiilor prevăzute de art. 52 din *Constituție* a se vedea procedura din *Legea nr. 207/2015* sau *Legea nr. 554/2004*

unităților administrativ-teritoriale, atribuite în folosință gratuită cultelor religioase după 1 ianuarie 1990, pot fi transmise fără plată în proprietatea unităților de cult deținătoare, în condițiile prezentei legi.

(2) Prin unitate de cult deținătoare se înțelege centrul de cult sau unitatea locală de cult recunoscut, care deține în folosință gratuită unul sau mai multe imobile atribuite cu acest titlu după 1 ianuarie 1990, în vederea desfășurării unei activități specifice cu caracter de continuitate.

(3) Prin imobile, în înțelesul prezentei legi, se înțelege atât terenurile atribuite în folosință, după 1 ianuarie 1990, în vederea edificării de locașuri de cult sau de clădiri cu destinație administrativă, educațională, de asistență socială și a anexelor acestora, cât și clădirile împreună cu terenul aferent primite, după 1 ianuarie 1990, pentru realizarea de către culte a unor activități spirituale, administrative, educaționale, de asistență socială.

(4) În cazul imobilelor pentru care există cereri de restituire în curs de soluționare, transmiterea dreptului de proprietate către unitățile de cult se poate face numai după clarificarea regimului lor juridic.”.

Potrivit art. 3 alin. (2) din legea mai sus menționată „În situația în care în momentul atribuirii imobilul se afla în domeniul public, prin hotărâre se va aproba și trecerea acestuia în domeniul privat al statului sau al unității administrativ-teritoriale, potrivit legii.”, după caz.

Potrivit art. 40 alin. (1) din Statut „Unitățile componente ale Bisericii Ortodoxe Române, organizată ca Patriarhie, sunt:

- a) parohia;
- b) mănăstirea;
- c) protopopiatul (protoieria);
- d) vicariatul;
- e) eparhia (arhiepiscopia și episcopia);
- f) mitropolia.”.

Potrivit art. 173 alin. (1) din Statut „Din punctul de vedere al destinației lui, patrimoniul bisericesc cuprinde bunuri sacre și bunuri comune.”. Conform alin. (3) al articolului ante-menționat „Sunt bunuri sacre cele care prin sfințire sau binecuvântare sunt destinate cultului divin, precum: lăcașurile de cult (catedrale, biserici, paraclise, capele etc.), (...)”, iar, potrivit alin. (4) al acestui articol „Sunt asimilate cu bunurile sacre și beneficiază de același regim juridic și casa parohială, vatra parohială și mănăstirească, incinta Centrului eparhial, a Centrului patriarhal, reședințele chiriarhale, chiliile mănăstirilor și ale schiturilor, (...)”.

Potrivit art. 79 alin. (1) lit. f) din Statut „Conducerea mănăstirii (schitului) are următoarele îndatoriri: (...) să asigure călugărilor sau

călugăritelor condiții adecvate vieții chinoviale (de obște). ”.

4. În concluzie, precizăm faptul că bunurile de natura celor prevăzute de inițiativa legislativă (chilia și lăcașul de cult) aparțin cultelor recunoscute și unităților de cult, astfel încât, construirea de către o persoană din clerul cultelor recunoscute în România a unei locuințe cu destinație de chilie, proprietate personală, ori a unui lăcaș de cult, astfel cum se preconizează prin prezenta inițiativă legislativă, este contrară prevederilor legale menționate mai sus, a celorlalte reglementări specifice religiei ortodoxe și regimului general al cultelor, precum și convingerilor spirituale ale celor implicați.

Astfel fiind, apreciem că această inițiativă legislativă nu întrunește condițiile de claritate și previzibilitate în redactare, ba mai mult, soluțiile propuse pot fi considerate ca fiind de natură să creeze o posibilă instabilitate legislativă, fapt ce nu poate fi posibil în raport cu prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din *Constituție*.

În sensul celor precizate, arătăm că instanța de contencios constituțional, în jurisprudența sa constantă, a statuat că *„respectarea legilor este obligatorie, însă nu se poate pretinde unui subiect de drept să respecte o lege care nu este clară, precisă și previzibilă, întrucât acesta nu își poate adapta conduita în funcție de ipoteza normativă a legii”*.

De aceea *„una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative”*.

Așadar, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, respectiv să fie clar, precis și previzibil³.

Referitor la *principiul stabilității/securității raporturilor juridice*, învederăm că, prin *Decizia nr. 404 din 10 aprilie 2008*⁴, Curtea a reținut că *„deși nu este în mod expres consacrat de Constituția României, acest principiu se deduce atât din prevederile art. 1 alin. (3), potrivit cărora România este stat de drept, democratic și social, cât și din preambulul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel cum a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. Referitor la același principiu, instanța de la Strasbourg a reținut că „unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice”*. (*Hotărârea din 6 iunie 2005 pronunțată în Cauza Androne împotriva României; Hotărârea din 7 octombrie 2009 pronunțată în Cauza Stanca*

³ ... a se vedea, în acest sens, *Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013, Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, sau Decizia nr. 183 din 2 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 22 mai 2014*

⁴ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 6 mai 2008

Popescu împotriva României).”. Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că „*odată ce Statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență rezonabile pentru a evita pe cât este posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiectele de drept vizate de către măsurile de aplicare a acestei soluții (...)*”⁵.

5. De asemenea, subliniem că soluțiile legislative propuse vizează în mod direct modalitatea de exercitare a dreptului de proprietate privată a unităților administrativ-teritoriale - prin intervenții asupra dreptului de dispoziție, ca atribut al dreptului de proprietate, acestea prevăzând că terenurile aflate în domeniul privat al unităților administrativ-teritoriale se atribuie în folosință gratuită pentru construirea sau amenajarea unei locuințe cu destinație de chirie, proprietate personală, precum și construcția unui lăcaș de cult, persoanelor din clerul cultelor recunoscute în România care solicită aceste terenuri.

Astfel fiind, opinăm că soluțiile respective ar putea fi considerate că aduc atingere și dreptului de proprietate privată prin restrângerea exercițiului acestui drept, având în vedere că, potrivit art. 53 din Constituție, „(1) *Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*”, iar, totodată, că „(2) *Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.*”. Or, din analiza măsurilor propuse nu rezultă încadrarea acestora în condițiile fundamentale ante-menționate.

În acest sens, precizăm că, din jurisprudența constantă a Curții Constituționale, rezultă că „*stabilirea de către legiuitor a conținutului și limitelor dreptului de proprietate trebuie să se realizeze cu respectarea principiului general și a garanțiilor stabilite de art. 53 din Constituție. Astfel, orice intervenție a legiuitorului în sfera modalității în care persoanele fizice sau juridice dispun de bunurile lor, în exercitarea dreptului de proprietate, atunci când se realizează o restrângere a exercițiului acestui drept fundamental, trebuie să fie subscrisă regulilor constituționale prevăzute de art. 53 din Constituție, jurisprudenței Curții în materie și standardelor stabilite de Curtea Europeană a Drepturilor*

⁵ Hotărârea din 1 decembrie 2005 pronunțată în Cauza Păduraru împotriva României, Hotărârea din 6 decembrie 2007 pronunțată în Cauza Beian împotriva României.

Omului prin raportare la art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.”. (Decizia nr. 496/2023, ș.a.)

Totodată, apreciem că prin soluțiile preconizate se poate interfera și cu *principiul autonomiei locale*, care reprezintă „*dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în numele și în interesul colectivităților locale la nivelul cărora sunt alese, treburile publice, în condițiile legii;*” (a se vedea lit. f) a art. 5 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ*.

În plus, potrivit art. 84 alin. (5) din *Codul administrativ* „*Autonomia locală garantează autorităților administrației publice locale dreptul ca, în limitele legii, să aibă inițiative în toate domeniile, cu excepția celor date în mod expres în competența altor autorități publice.*”.

Or, în situația în care se stabilește în sarcina autorităților locale obligația atribuirii în folosință gratuită terenurile aflate în proprietatea privată a acestora, terenuri pe care se construiesc bunurile imobile în cauză, prin care pare că se constituie în cauză un drept de suprafață, apreciem că se poate aduce atingere dreptului fundamental ante-menționat, consacrat de art. 120 coroborat cu 121 din *Constituție*, prin subrogarea legiuitorului în sfera de competență a unei autorități a administrației publice locale, cât și din reglementarea, prin lege, a unei situații de interes local. (a se vedea, în acest sens, și *Decizia CCR cu nr. 118/2018*).

B. Considerații punctuale

1. Precizăm că, potrivit prevederilor alin. (1) al art. 1 din *Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare*, *Codul fiscal* reprezintă actul normativ ce stabilește „*cadru legal privind impozitele, taxele (...), care sunt venituri ale bugetului de stat, bugetelor locale (...), contribuabilii care au obligația să plătească aceste impozite, taxe (...); modul de calcul și de plată a acestora; procedura de modificare a acestor impozite, taxe (...)*”, astfel încât aspectele fiscale de natura celor avute în vedere prin inițiativa legislativă trebuiau să facă obiectul *Codului fiscal*.

Menționăm că, potrivit prevederilor art. 455 din *Codul fiscal*, orice persoană care are în proprietate o clădire situată în România datorează anual impozit pentru acea clădire, impozit ce constituie venit al bugetului local al comunei, orașului sau al municipiului (în cazul municipiului București, la bugetul local al sectorului) în care este amplasată clădirea.

De asemenea, potrivit prevederilor art. 473 din *Codul fiscal*, orice

persoană care trebuie să obțină un certificat, un aviz sau o autorizație menționată în lege trebuie să plătească o taxă la compartimentul de specialitate al autorității administrației publice locale înainte de a i se elibera certificatul, avizul sau autorizația necesară.

2. Totodată, menționăm că, pentru lăcașurile de cult, în *Codul fiscal* sunt deja prevăzute unele facilități fiscale care se acordă la plata impozitului pe clădiri și a taxei pentru eliberarea certificatelor, avizelor și a autorizațiilor respectiv:

- potrivit prevederilor lit. d) de la alin. (1) al art. 456, nu se datorează impozit pe clădiri pentru „*clădirile care, prin destinație, constituie lăcașuri de cult, aparținând cultelor religioase recunoscute oficial, asociațiilor religioase și componentelor locale ale acestora, precum și casele parohiale, cu excepția încăperilor folosite pentru activități economice*”;

- potrivit prevederilor lit. c) de la alin. (1) al art. 476, „*certIFICATELE DE urbanism și autorizațiile de construire pentru lăcașuri de cult sau construcții-anexă*” sunt scutite de taxa pentru eliberarea certificatelor, avizelor și autorizațiilor.

3. Precizăm că există cadrul legal prin care cultele recunoscute să poată beneficia, la cerere, de sprijin material din partea statului, pentru cheltuielile privind funcționarea unităților de cult, pentru reparații și construcții noi, în raport cu numărul credincioșilor, conform ultimului recensământ, și cu nevoile reale.

Mai mult, în cazul concesiunii terenurilor pentru construcții, capitolul II din *Legea nr. 50/1991*, stabilește, la art. 13 alin. (1) că „*terenurile aparținând domeniului privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale, destinate construirii, pot fi vândute, concesionate ori închiriate prin licitație publică, potrivit legii, în condițiile respectării prevederilor documentațiilor de urbanism și de amenajare a teritoriului, aprobate potrivit legii, în vederea realizării de către titular a construcției*”.

Astfel, *Legea nr. 50/1991*, reglementează posibilitatea de a concesiona un teren în scopul edificării de construcții, cu condiția ca lucrările propuse să respecte documentațiile de urbanism și de amenajare a teritoriului aprobate.

În situația în care concesiunea se face în alt scop decât cel de a edifica o construcție, dispozițiile *Legii nr. 50/1991*, referitoare la concesionarea terenurilor pentru construcții nu sunt aplicabile, devenind incidente prevederile legii generale, respectiv *Codul administrativ*.

Cu toate acestea, art. 15¹ din *Legea nr. 50/1991*, potrivit căruia „*atribuirea terenurilor în baza cererilor formulate potrivit Legii*

nr. 15/2003 privind sprijinul acordat tinerilor pentru construirea unei locuințe proprietate personală, republicată, cu modificările ulterioare, are prioritate față de orice altă cerere de atribuire, concesiune, vânzare ori închiriere” va rămâne însă aplicabil, chiar dacă concesiunea terenului se face în alt scop decât cel de a construi, precum și în cazul vânzării, închirierii sau oricărei alte cereri de atribuire, chiar dacă aceasta se face în alt scop decât construirea.

Astfel, în situația în care se intenționează atribuirea terenului prin orice formă, chiar în alte scopuri decât construirea, se va verifica dacă respectivul teren face obiectul *Legii nr. 15/2003*, atribuirea terenului în vederea construirii unei locuințe proprietate personală având prioritate.

4. Precizăm că atribuirea de terenuri din domeniul public pentru scopuri individuale, fie ele și religioase, poate crea un precedent nedorit. Mai mult, se lasă impresia că anumite culte sau categorii sociale beneficiază de un tratament preferențial, fără o justificare adecvată, aspect care contravine *principiului egalității în fața legii*.

De asemenea, libertatea religioasă nu implică automat obligația statului de a oferi terenuri pentru construirea de locuințe private, respectiv chilii. În plus, art. 2 din inițiativa legislativă prevede limitări pentru suprafața de teren ce poate fi atribuită, însă acestea nu par justificate printr-un criteriu obiectiv, astfel că se poate înțelege faptul că minimul de 50 mp poate fi asociat prevederilor *Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, și anume la definiția anexei gospodărești ale exploatațiilor agricole, ceea ce lasă loc de interpretări arbitrare.

5. Precizăm că angajamentul asumat prin *Planul Național de Redresare și Reziliență*, în ceea ce privește Componenta C8 „*Reforma fiscală și reforma sistemului de pensii*”, vizează și impozitul pe proprietate (impozitul pe clădiri și impozitul pe teren reglementate de *Codul fiscal*), implicând și reducerea/eliminarea stimulentele fiscale.

6. Apreciem că soluțiile legislative propuse, prin care se preconizează darea în folosință gratuită a bunurilor aflate în proprietatea privată a u.a.t.-urilor, ar putea determina anumite efecte financiare.

În acest context, menționăm că Guvernul are obligația de a conduce politica fiscal-bugetară în mod prudent pentru a gestiona resursele, obligațiile bugetare și riscurile fiscale, iar adoptarea inițiativei legislative ar influența negativ ținta de deficit bugetar, stabilitatea macroeconomică și ratingul de țară în relația cu organismele financiare internaționale.

Având în vedere constrângerile bugetare actuale, precizăm că inițiativa legislativă nu răspunde obiectivelor de politică fiscală.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestui proiect de lege.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului deputat Sorin-Mihai GRINDEANU

Președintele Camerei Deputaților